

[Kelm-Hansen]

Det er på denne baggrund, at der er god grund til, at vi også her i dag siger fra over for den amerikanske politik. Det er dybt tragisk, at USA på denne måde er med til at ødelægge mulighederne for den folkevalgte regering, som under uhyre vanskelige forhold forsøger at bringe Nicaragua på fode.

Jeg synes, det er rimeligt, at vi tager afstand fra denne politik, og jeg synes også, det er trist, hvis alle ikke kan være med her, for bortset måske fra den sidste taler, så tror jeg, vi i det store og hele er enige om den udvikling, der bør følges derude. Det er trist, at man ikke kan være med, det ville have gjort vedtagelsen stærkere. Og det er trist, hvis det skal være sådan, at én side kun vil støtte, når vi siger fra over for de overtrædelser, som USA har foretaget, og en anden side helst kun vil sige fra over for de overtrædelser, som Sovjet foretager. Det er klart, at vi som det lille demokratiske land, vi er, har muligheden for og retten til at sige fra i alle tilfælde.

Margrete Auken (SF):

I Nicaragua spiller kirkerne en meget fremtrædende rolle, men sådan som kristendommen eller den katolske kirke omtales, får man let et noget forvrænget billede af situationen.

Nicaraguas kirker er ikke, slet ikke, nogen entydig størrelse. Selv den katolske kirke er faktisk temmelig splittet. Bispekollegiet med nu kardinal Obando y Bravo i spidsen har fra starten været i opposition til den revolutionære proces og til sandinisterne. Selv det hyrdebrev, der kom i november 1979, og som var en støtte til den revolutionære proces, var blevet til efter pres fra Vatikanets chargé d'affaires; det har jeg fået oplyst fra lederen af Centralamerikas historiske institut i Managua, Alvaro, som beskrev, hvordan Obando y Bravo ikke var til stede og blev rasende, og hvordan biskop Vega nægtede at læse det op i sit stift.

Også den konflikt, som blev afstedkommet af det hyrdebrev, der kom i april 1984, var i stor udstrækning en intern katolsk konflikt. En meget grundig teologisk og politisk kritik blev kort efter udgivet af lederne af jesuiterbevægelsen, og det var karakteristisk for det svar, der kom, at det ikke var noget svar. Jeg forstod af en samtale med Carvallo, lederen

af det katolske bispekollegiums radio, at man nærmest unddrog sig samtaler. Det er ikke en måde at administrere det frie ord på, at man bare ikke går ind og diskuterer videre. Ikke at ville tage det alvorligt, er lige så skidt som at stoppe det.

Når man ser bort fra bispekollegiet, er billedet måske noget mere entydigt og faktisk stort set til støtte for den revolutionære proces. Selv mange almindelige katolikker, som går i kirke hos Obando y Bravo og følger den linje, er aktive i processen i øvrigt, og når man kommer ud i landet, er det vanskeligt at finde lægprædikanter osv., som ikke er endda enormt energiske og meget, meget bange for det, USA gør i øjeblikket. De vil godt have lov til at kritisere deres egne interne forhold, deres ledere, både kirkelige og politiske, men de vil ikke have USA til at blande sig.

Den protestantiske kirke er stærkt voksende. Den er stort set organiseret i den organisation, der hedder CEPAD, som blev dannet i 1972 efter jordskælvet i Managua, og har vel været en af grundlæggerne af den revolutionære bevægelse op til 1979. I 1979 dækkede CEPAD 3 pct. af befolkningen, nu eller i hvert fald i fjor dækkede den 12 pct. Det giver også et billede af, hvordan det ser ud med kirkernes muligheder for at arbejde; en kirke vokser ikke så stærkt, hvis der er forfølgelse.

Det gælder både den katolske kirke og de protestantiske kirker, men nok mest de protestantiske, at de er i tæt samarbejde med deres søsterkirker i USA. Det tror jeg er vigtigt at forstå, for hvis vi vil gå ind og støtte Nicaragua allerstærkest, så er det de kirkelige bevægelser i USA, vi skal være opmærksom på. Både katolikker og protestanter arbejder tæt sammen om dette her, og det gør de først og fremmest gennem National Council of Churches, som er en protestantisk organisation, men hvor også katolikerne deltager. De fleste har vel hørt om Sanctuary-bevægelsen. Det er den bevægelse, hvor kirke efter kirke – jeg tror det er op imod 250 kirker nu – har udråbt sig til tilflugtssteder for illegale flygtninge fra Mellemamerika. De har gjort det i åbenlys viden om, at de hermed forbrød sig imod dele af USAs love, men de har jo påberåbt sig, at det er USA, der forbyder sig imod sine egne love ved at skabe flygtninge og ved at forbyde dem at hjælpe de flygtninge.